

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

19 päivänä joulukuuta 2012*

Muutoksenhaku — Yhteisön kasvinjalostajanoikeuksien suoja — Asetus (EY) N:o 2100/94 —
73 artiklan 2 kohta — YKLV:n valituslautakunnan päätös, jolla hylätään yhteisön
kasvinjalostajanoikeutta koskeva hakemus — Harkintavalta — Unionin yleisen tuomioistuimen
harjoittama valvonta — 55 artiklan 4 kohta, luettuna yhdessä 61 artiklan 1 kohdan b alakohdan
kanssa — YKLV:n oikeus tehdä kasviaineiston lähettämistä koskeva uusi pyyntö

Asiassa C-534/10 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklan nojalla 15.11.2010 tehdystä
valituksesta,

Brookfield New Zealand Ltd, kotipaikka Havelock North (Uusi-Seelanti), ja

Elaris SNC, kotipaikka Angers (Ranska),

edustajanaan avvocato M. Eller,

valittajina,

ja jossa valittajan vastapuolina ja muina osapuolina ovat

yhteisön kasvilajikevirasto (YKLV), asiamiehinään M. Ekvad ja M. Lightbourne,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa, ja

Schniga GmbH, kotipaikka Bolzano (Italia), edustajanaan Rechtsanwalt G. Würtenberger,

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Tizzano sekä tuomarit M. Ilešič, E. Levits (esittelevä
tuomari), J.-J. Kasel ja M. Safjan,

julkisasiamies: J. Mazák,

kirjaaja: R. Şereş,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 26.4.2012 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 12.7.2012 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Brookfield New Zealand Ltd (jäljempänä Brookfield) ja Elaris SNC (jäljempänä Elaris) vaativat valituksellaan unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen asiassa T-135/08, Schniga vastaan YKLV - Elaris ja Brookfield New Zealand (Gala Schnitzer), 13.9.2010 antaman tuomion (Kok., s. II-5089; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin kumosi yhteisön kasvilajikeviraston (YKLV) valituslautakunnan 21.11.2007 tekemän päätöksen, joka koskee yhteisön kasvinjalostajanoikeuden myöntämistä Gala Schnitzer -kasvilajikkeelle (asiat A 003/2007 ja A 004/2007; jäljempänä riidanalainen päätös).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

- 2 Yhteisön kasvinjalostajanoikeuksista 27.7.1994 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2100/94 (EYVL L 227, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 25.10.1995 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 2506/95 (EYVL L 258, s. 3; jäljempänä asetus N:o 2100/94), 10 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Lajike katsotaan uudeksi, jos 51 artiklan mukaisesti vahvistettuna hakemuksen jättöpäivänä lajikeosia tai lajikkeen korjattua aineistoa ei ole jalostajan toimesta tai hänen suostumuksellaan 11 artiklassa tarkoitettussa merkityksessä myyty tai muutoin luovutettu kolmansille lajikkeen viljelemiseksi:

a) yhteisön alueella yli yhteen vuoteen edellä mainitusta päivämäärästä,

– –”

- 3 Asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdassa täsmennetään YKLV:n toimivaltaa yhteisön kasvinjalostajanoikeuksia koskevassa menettelyssä seuraavalla tavalla:

”Virasto vahvistaa yleisin säännöin tai yksittäistapauksissa hakemuksesta tekniseen tutkimukseen tarkoitettua aineiston esittämiseksi ajan ja paikan sekä vertailunäytteet samoin kuin tämän aineiston ja näiden näytteiden laadun ja määrän.”

- 4 Kyseisen asetuksen 61 artiklan 1 kohdassa vahvistetaan kasvinjalostajanoikeutta koskevan hakemuksen hylkäämistä koskevat edellytykset:

”Virasto hylkää heti kasvinjalostajanoikeushakemuksen, jos se huomaa, että hakija:

– –

b) ei ole noudattanut yleistä sääntöä tai 55 artiklan 4 ja 5 kohdan mukaista yksittäistä pyyntöä vahvistetussa määräajassa, mikäli virasto ei ole hyväksynyt aineiston esittämättä jättämistä

– –”

- 5 Kyseisen asetuksen 73 artiklan, jonka otsikko on ”Kanteen nostaminen valituslautakuntien päätöksistä”, 1–3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Valituslautakuntien kanteita koskevista päätöksistä voidaan nostaa edelleen kanne yhteisön tuomioistuimessa.

2. Kanteen perustana voi olla puuttuva toimivalta, olennaisen menettelymääräyksen rikkominen, perustamissopimuksen, tämän asetuksen tai niiden soveltamista koskevien oikeussääntöjen rikkominen tai harkintavallan väärinkäyttö.

3. Yhteisön tuomioistuimella on toimivalta peruuttaa kanteen kohteena oleva päätös tai muuttaa sitä.”

6 Saman asetuksen 80 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Kun kasvinjalostajan oikeuksien hakija tai omistaja tai jokin muu viraston menettelyn osapuoli ei ole, poikkeuksellisissa olosuhteissa osoittamastaan huolellisuudesta huolimatta, pystynyt noudattamaan määräaika viraston suhteen, hänelle voidaan pyynnöstä palauttaa hänen oikeutensa, jos noudattamatta jättäminen on tämän asetuksen nojalla suoraan aiheuttanut oikeuden tai muutoksenhakumahdollisuuden menettämisen.”

7 Kuten asetuksen N:o 2506/95 johdanto-osan kolmannessa perustelukappaleessa todetaan, on aiheellista yhdenmukaistaa asetuksella N:o 2100/94 perustetun YKLV:n tai sen valituslautakuntien päätöksistä nostettavia kanteita koskevat säännöt yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1) säädettyjen sääntöjen kanssa.

Asian tausta ja riidanalainen päätös

8 Konsortium Südtiroler Baumschuler (jäljempänä KSB), jonka oikeudet ovat siirtyneet Schniga GmbH:lle (jäljempänä Schniga), teki 18.1.1999 YKLV:lle yhteisön kasvinjalostajanoikeutta koskevan hakemuksen, joka koski (Malus Mill) Gala Schnitzer -omenalajiketta, jonka nimi oli alun perin Schniga.

9 YKLV antoi asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun teknisen tutkimuksen suorittamisen Bundessortenamtin (Saksan liittovaltion kasvilajikevirasto) tehtäväksi.

10 YKLV pyysi 26.1.1999 päivätyssä kirjeessä KSB:tä esittämään YKLV:lle ja Bundessortenamtille teknistä tutkimusta varten tarvittavan kasviaineiston 1.3. ja 15.3.1999 välisenä aikana. YKLV myös täsmensi, että KSB:n oli noudatettava kaikkia aineiston lähettämiseen sovellettavia kasvien terveyttä koskevia vaatimuksia ja tullimääräyksiä.

11 KSB esitti pyydetyn aineiston vahvistetussa määräajassa.

12 YKLV ilmoitti 25.3.1999 päivätyssä kirjeessä vastaanottaneensa pyydetyn aineiston mutta totesi, että sen mukana ei ollut kasvien terveystodistusta. Se pyysi näin ollen KSB:tä huolehtimaan siitä, että tämä välttämätön asiakirja toimitetaan ”mahdollisimman pian”.

13 KSB lähetti 23.4.1999 Bundessortenamtille eurooppalaisen kasvipassin ja täsmensi, että sen myöntänyt viranomainen, Bolzanon kasvinsuojeluvirasto (Italia), oli maininnut, että tämä asiakirja käy kasvien terveystodistuksesta.

14 Bundessortenamt ilmoitti 3.5.1999 KSB:lle, että aineisto oli saapunut määräajassa ja että se oli asianmukainen. Lisäksi se totesi, että toimitettu eurooppalainen kasvipassi oli riittävä teknistä tutkimusta varten ja sen määrittämistä varten, täytyvätkö yhteisön kasvinjalostajanoikeuden myöntämistä koskevat aineelliset edellytykset. Bundessortenamt pyysi kuitenkin kopiota virallisesta todistuksesta, jossa vahvistetaan, että esitetystä aineistosta ei ole virusta.

- 15 KSB ilmoitti vuonna 2001 Bundessortenamtille, että sen oli mahdotonta toimittaa pyydetty asiakirjatodiste. Oli käynyt ilmi, että maaliskuussa 1999 teknistä tutkimusta varten toimitetussa aineistossa oli virus. Näin ollen Bundessortenamt ilmoitti YKLV:lle aikomuksestaan poistaa infektoitunut aineisto juurineen, jotta voitaisiin välttää tartunnan leviäminen muihin kasveihin.
- 16 YKLV ilmoitti 13.6.2001 lähetetyssä sähköpostissa KSB:lle, että se oli yhdessä Bundessortenamtin kanssa päättänyt sallia KSB:n esittävän uutta kasviaineistoa, jossa ei ole virusta, jotta hakemuksen tutkiminen voitaisiin aloittaa uudelleen. YKLV perusteli päätöstään sillä, että lähetetyt aineiston terveyttä koskevat ohjeet eivät olleet riittävän selviä, koska niissä ei ollut täsmennetty, että kyseisessä aineistossa ei saanut olla virusta. KSB:n ei näin ollen voitu katsoa olevan vastuussa tilanteesta.
- 17 Elaris, joka on Baigent-lajiketta koskevan kasvinjalostajanoikeuden käyttöluvan haltija, ja Brookfield, joka on tämän kasvinjalostajanoikeuden haltija, esittivät 5.5.2006 asetuksen N:o 2100/94 59 artiklan nojalla YKLV:lle vastalauseet Gala Schnitzer -lajiketta koskevan kasvinjalostajanoikeuden myöntämistä vastaan. Vastalauseet perustuivat (Malus Mill) Baigent -omenalajiketta koskevaan aikaisempaan oikeuteen.
- 18 Perusteet, joihin Brookfield vetosi, liittyivät siihen, että haettu lajike ei ollut riittävällä tavalla erotettavissa viitelajikkeesta, jonka omistaja Brookfield on. Lisäksi Brookfield riitautti sen, että KSB:lle oli myönnetty oikeus esittää uutta kasviaineistoa, jossa ei ole virusta, vaikka YKLV:n olisi pitänyt hylätä sen alkuperäinen hakemus.
- 19 YKLV:n toimivaltainen komitea myönsi 26.2.2007 tekemillään päätöksillä EU 18759, OBJ 06-021 ja OBJ 06-022 oikeudet Gala Schnitzer -lajikkeelle ja katsoi, että se oli riittävällä tavalla erotettavissa Baigent-viitelajikkeesta. Lisäksi se hylkäsi Brookfieldin vastalauseet.
- 20 Brookfield valitti 11.4.2007 näistä kyseisen komitean päätöksistä asetuksen N:o 2100/94 67–72 artiklan nojalla.
- 21 Valituslautakunta kumosi riidanalaisella päätöksellä kyseisen komitean päätöksen ja hylkäsi itse Gala Schnitzer -lajiketta koskevan hakemuksen. Se katsoi erityisesti, että asetuksen N:o 2100/94 61 artiklan 1 kohdan b alakohda ei mahdollistanut sitä, että YKLV sallii KSB:n esittävän uutta aineistoa, koska KSB ei ollut noudattanut kyseisen asetuksen 55 artiklan 4 kohdan mukaisia yksittäisiä pyyntöjä, jotka sisältyivät 26.1. ja 25.3.1999 päivätyihin kirjeisiin.

Kanne unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

- 22 Schniga vaati 4.4.2008 toimittamassaan kannekirjelmässä, että unionin yleinen tuomioistuin kumoaa riidanalaisen päätöksen seuraavilla perusteilla:
 - Elaroksen ja Brookfieldin YKLV:lle osoittamien vastalauseiden tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttuminen
 - asetuksen N:o 2100/94 61 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja 62 artiklan rikkominen
 - asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdan rikkominen.
- 23 Elaris ja Brookfield osallistuivat unionin yleisessä tuomioistuimessa käytyyn menettelyyn YKLV:tä tukevana väliintulijoina. Istunnossa YKLV muutti vaatimuksiaan ja yhtyi Schnigan puoltamaan kantaan.

- 24 Sen jälkeen, kun unionin yleinen tuomioistuin oli jättänyt Schnigan ensimmäisen kanneperusteen tutkimatta, se tarkasteli kolmannen kanneperusteen tutkittavaksi ottamista, jonka Elaris ja Brookfield olivat kyseenalaistaneet.
- 25 Tässä yhteydessä unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 39 kohdassa, että valituslautakunta oli arvioinut 26.1. ja 25.3.1999 päivättyjä kirjeitä oikeudellisesti, joten kyseinen arviointi kuului sen valvonnan piiriin.
- 26 Unionin yleinen tuomioistuin tutki Schnigan kolmannen kanneperusteen aineellisesti ja hylkäsi valituksenalaisen tuomion 62 ja 63 kohdassa valituslautakunnan näkemykset, joiden mukaan YKLV olisi ollut velvollinen hylkäämään KSB:n Gala Schnitzer -lajiketta koskevan hakemuksen, koska KSB ei ollut noudattanut YKLV:n 26.1. ja 25.3.1999 päivättyihin kirjeisiin sisältyviä yksittäisiä pyyntöjä.
- 27 Unionin yleisen tuomioistuimen argumentit, joiden perusteella se katsoi, että YKLV ei ollut tulkinnut väärin YKLV:lle asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdassa annetun harkintavallan laajuutta, ilmenevät valituksenalaisen tuomion 64–80 kohdasta.
- 28 Unionin yleinen tuomioistuin täsmensi aluksi valituksenalaisen tuomion 64 kohdassa, että on hyvän hallinnon periaatteen ja menettelyn sujuvuuden ja tehokkuuden turvaamisen tarpeen mukaista, että kun YKLV katsoo tilanteessa, jossa ehdot, joita se soveltaa kasvinjalostajanoikeutta koskevan hakemuksen tutkimiseen, ovat epätarkkoja, että kyseinen epätarkkuus voidaan korjata, sillä on mahdollisuus jatkaa hakemuksen tutkimista eikä se ole velvollinen hylkäämään tätä hakemusta.
- 29 Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin korosti valituksenalaisen tuomion 65 kohdassa sitä, että tällainen harkintavalta mahdollistaa sekä sen, että YKLV voi varmistua siitä, että sen yksittäiset pyynnöt ovat selviä, että sen, että muut hakijat voivat saada yksiselitteisesti tietoonsa oikeutensa ja velvollisuutensa.
- 30 Sen jälkeen, kun unionin yleinen tuomioistuin oli muistuttanut kaikesta YKLV:n ja KSB:n välillä käydystä kirjeenvaihdosta, se totesi valituksenalaisen tuomion 75 kohdassa, että 26.1. ja 25.3.1999 päivättyihin kirjeisiin sisältyi epätarkkuus, joka liittyi siihen, että esitettävässä kasviaineistossa ei saanut olla virusta, ja että 13.6.2001 lähetetyn sähköpostin tarkoituksena oli näin ollen poistaa kyseinen epätarkkuus.
- 31 Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi Elaroksen ja Brookfieldin väitteet, jotka perustuivat KSB:n väitettyyn vilpillisyyteen sen hakemusta koskevan tutkintamenettelyn aikana, tehottomina ja totesi, että asetuksen N:o 2100/94 80 artiklalla ei ollut merkitystä käsiteltävässä asiassa.
- 32 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi Schnigan esittämän kolmannen kanneperusteen ja kumosi riidanalaisen päätöksen.

Asian käsittelyn vaiheet unionin tuomioistuimessa

- 33 Valittajat vaativat valituksessaan, että unionin tuomioistuin
- ensisijaisesti kumoaa valituksenalaisen tuomion ja palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen, jotta tämä ratkaisee asian aineellisesti
 - toissijaisesti ratkaisee asian lopullisesti ja hylkää ensimmäisessä oikeusasteessa nostetun kanteen ja
 - velvoittaa Schnigan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 34 YKLV ja Schniga vaativat, että unionin tuomioistuin

- hylkää valittajien valituksen ja
- velvoittaa valittajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valitus

- 35 Valittajat vetoavat valituksensa tueksi kahteen valitusperusteeseen, joista ensimmäinen koskee sitä, että unionin yleinen tuomioistuin on rikkonut asetuksen N:o 2100/94 73 artiklan 2 kohtaa, ja toinen kyseisen asetuksen 55 artiklan 4 kohdan, luettuna yhdessä kyseisen asetuksen 61 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja 80 artiklan kanssa, rikkomista.

Ensimmäinen valitusperuste, joka koskee asetuksen N:o 2100/94 73 artiklan 2 kohdan rikkomista

Asianosaisten lausumat

- 36 Valittajat moittivat unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se ylitti tuomioistuinvalvontaa koskevan toimivaltansa, kun se tutki tosiseikat uudelleen sen käsiteltäväksi saatetun kolmannen kanneperusteen yhteydessä. Näin ollen valituksenalaisessa tuomiossa arvioitiin uudelleen 26.1. ja 25.3.1999 päivättyjen YKLV:n kirjeiden merkitystä ja ulottuvuutta. Asetuksen N:o 2100/94 73 artiklan 2 kohdan mukaan unionin yleisen tuomioistuimen toimivalta kuitenkin rajoittuu valituslautakuntien päätösten laillisuuden valvontaan.
- 37 YKLV ja Schniga väittävät yhtäältä, että ainoastaan unionin yleinen tuomioistuin on toimivaltainen määrittämään merkityksellisen tosiseikaston ja arvioimaan sitä, minkä valvonta ei kuulu unionin tuomioistuimen toimivaltaan muutoksenhakuvaiheessa. Toisaalta unionin yleinen tuomioistuin valvoi valituksenalaisessa tuomiossa valituslautakunnan oikeudellista luonnehdintaa tosiseikoista, mikä joka tapauksessa kuuluu sen toimivaltaan. Valittajien väitteet on näin ollen jätettävä tutkimatta.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 38 On muistutettava, että asetuksen N:o 2506/95 johdanto-osan kolmannen perustelukappaleen mukaisesti asetuksen N:o 2100/94 73 artiklaa on muutettu YKLV:n tai sen valituslautakuntien päätöksistä nostettavia kanteita koskevien sääntöjen yhdenmukaistamiseksi asetuksessa N:o 40/94 säädettyjen sääntöjen kanssa.
- 39 Oikeuskäytännössä on toistuvasti katsottu asetuksen N:o 40/94 63 artiklasta, joka on laadittu samaa sanamuotoa käyttäen kuin asetuksen N:o 2100/94 73 artikla, että unionin yleisen tuomioistuimen on arvioitava SMHV:n valituslautakuntien päätösten lainmukaisuutta valvomalla sitä, miten ne ovat soveltaneet unionin oikeutta, ja tässä valvonnassa sen on otettava huomioon erityisesti kyseisille lautakunnille esitetyt tosiseikat. Unionin yleinen tuomioistuin voi näin asetuksen N:o 40/94 63 artiklan asettamissa rajoissa, sellaisena kuin unionin tuomioistuin on tätä artiklaa tulkinnut, valvoa kaikilta osin SMHV:n valituslautakuntien päätösten laillisuutta tutkimalla tarvittaessa, pitääkö näiden lautakuntien riidan tosiseikoista esittämä luonnehdinta oikeudellisesti paikkansa tai onko näille lautakunnille esitettyjä tosiseikkoja arvioitu virheellisesti (ks. vastaavasti asia C-16/06 P, Les Éditions Albert René v. SMHV, tuomio 18.12.2008, Kok., s. I-10053, 38 ja 39 kohta).
- 40 Tässä yhteydessä oikeuskäytännössä on tunnustettu, että unionin yleisellä tuomioistuimella on samankaltainen toimivalta valvoa YKLV:n tai sen valituslautakuntien päätösten laillisuutta (ks. vastaavasti asia C-38/09 P, Schröder v. YKLV, tuomio 15.4.2010, Kok., s. I-3209, 69 kohta).

- 41 Käsiteltävässä asiassa unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 69 kohdassa, että 26.1. ja 25.3.1999 päivätyt kirjeet sisälsivät yksittäisiä pyyntöjä.
- 42 Koska on tunnustettava, että unionin yleisellä tuomioistuimella on samanlainen harkintavalta YKLV:n tai sen valituslautakuntien päätöksistä nostettujen kanteiden yhteydessä, unionin yleistä tuomioistuinta ei voida tässä yhteydessä moittia siitä, että se olisi tehnyt oikeudellisen virheen.
- 43 Näin ollen ensimmäinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Toinen valitusperuste, joka koskee asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdan, luettuna yhdessä kyseisen asetuksen 61 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja 80 artiklan kanssa, rikkomista

Asianosaisten lausumat

- 44 Toisen valitusperusteensa yhteydessä valittajat moittivat unionin yleistä tuomioistuinta ensinnäkin siitä, että se katsoi, että asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdassa mahdollistetaan se, että YKLV voi esittää terveysasiakirjojen esittämistä koskevan yksittäisen pyynnön, joka on erillinen teknistä tutkimusta varten tarvittavan kasviaineiston esittämistä koskevasta pyynnöstä.
- 45 Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin rikkoi valittajien mukaan asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohtaa, luettuna yhdessä kyseisen asetuksen 61 artiklan 1 kohdan b alakohdan kanssa, kun se katsoi, että YKLV saattoi sallia uuden kasviaineiston esittämisen ensimmäisessä aineistoa koskevassa pyynnössä mainitun määräajan päätyttyä. Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin katsoi valittajien mukaan virheellisesti, että 25.3.1999 päivättyyn kirjeeseen sisältyvää ilmaisua ”mahdollisimman pian” ei voitu pitää yksittäistä pyyntöä koskevana määräaikana.
- 46 Kolmanneksi valittajat moittivat unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se tunnusti, että YKLV:llä oli harkintavaltaa, siten, että se mahdollisti sen, että YKLV voi itse poistaa yksittäisten pyyntöjensä epätarkkuuden ilman, että se kuitenkaan käyttää asetuksen N:o 2100/94 80 artiklassa säädettyä erityistä menettelyä, ja siitä, että se katsoi, että hakijan väitettyä vilpillisyyttä koskevalla kysymyksellä ei ole merkitystä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 47 Kuten valituksenalaisen tuomion 63 artiklasta ilmenee, unionin yleinen tuomioistuin on katsonut, että YKLV:llä on oikeus täsmentää ehtoja, joita se soveltaa yhteisön kasvinjalostajanoikeutta koskevan hakemuksen tutkimiseen, mikäli määräaika, jossa tämän kasvinjalostajanoikeutta koskevan hakemuksen tekijän on vastattava sille osoitettuun yksittäiseen pyyntöön, ei ole päättynyt.
- 48 Tällä perusteella unionin yleinen tuomioistuin on katsonut harkintavaltaansa käyttäessään yhtäältä valituksenalaisen tuomion 69 kohdassa, että 25.3.1999 päivätty kirje muodosti tutkittavaa kasviaineistoa koskevia asiakirjatodisteita koskevan yksittäisen pyynnön, ja toisaalta saman tuomion 72 kohdassa, että YKLV:n 13.6.2001 lähettämä sähköposti sisälsi asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun kasviaineiston lähettämistä koskevan yksittäisen pyynnön. Se katsoi tässä yhteydessä, että YKLV ei ollut ylittänyt harkintavaltaansa.
- 49 Tästä syystä unionin yleistä tuomioistuinta ei voida moittia siitä, että se olisi tehnyt oikeudellisen virheen.
- 50 Aluksi on nimittäin yhtäältä korostettava sitä, että YKLV:n tehtävälle on luonteenomaista yhteisön kasvinjalostajanoikeutta koskevien hakemusten tutkimisen edellytysten tieteellinen ja tekninen monitahoisuus, joten on tunnustettava, että YKLV:llä on harkintavaltaa tehtäviään hoitaessaan

(ks. vastaavasti em. asia Schröder v. YKLV, tuomion 77 kohta). Kun otetaan huomioon kyseinen laaja harkintavalta, YKLV voi lisäksi ottaa – jos se pitää sitä tarpeellisena – huomioon tosiseikkoja tai todisteita, joihin on vedottu tai jotka on esitetty liian myöhään (ks. analogisesti SMHV:stä asia C-29/05 P, SMHV v. Kaul, tuomio 13.3.2007, Kok., s. I-2213, 42 kohta).

- 51 Toisaalta YKLV:n on unionin elimenä noudatettava hyvän hallinnon periaatetta, jonka mukaan sen on tutkittava huolellisesti ja puolueettomasti kaikki asian kannalta merkitykselliset seikat ja kerättävä kaikki harkintavaltansa käyttämistä varten tarvittavat tosiseikat ja oikeudelliset seikat. Lisäksi sen on, kuten unionin yleinen tuomioistuin on korostanut valituksenalaisen tuomion 64 kohdassa, turvattava käynnistämänsä menettelyn sujuvuus ja tehokkuus.
- 52 Näiden toteamusten valossa on muistutettava ensiksi, että asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdasta ilmenee, että YKLV vahvistaa yleisin säännöin tai yksittäistapauksissa hakemuksesta tekniseen tutkimukseen tarkoitetun aineiston esittämislle ajan ja paikan sekä vertailunäytteet samoin kuin tämän aineiston ja näiden näytteiden laadun ja määrän.
- 53 Kun otetaan huomioon YKLV:llä oleva harkintavalta, kyseistä säännöstä ei kuitenkaan voida tulkita siten, että siinä estetään YKLV:tä tekemästä tutkittavaa kasviaineistoa ja kyseiseen aineistoon liittyviä asiakirjatodisteita koskevaa erillistä pyyntöä. Kuten unionin yleinen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 69 kohdassa, 25.3.1999 päivätty kirje liittyi tutkittavan kasviaineiston laatuun, joka voi asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdan mukaan nimenomaisesti olla yksittäisen pyynnön kohteena, eivätkä valittajat ole kiistäneet tätä.
- 54 Toiseksi unionin yleistä tuomioistuinta ei voida moittia siitä, että se olisi tehnyt oikeudellisen virheen, kun se katsoi, että YKLV:llä oli oikeus tehdä tutkittavan kasviaineiston lähettämistä koskeva uusi pyyntö.
- 55 Kun otetaan huomioon hyvän hallinnon periaate ja menettelyn sujuvuuden ja tehokkuuden turvaamisen tarve ja koska YKLV katsoi, kuten valituksenalaisen tuomion 74 kohdasta ilmenee, että sen alkuperäiseen pyyntöön sisältyi epätarkkuuksia, mitä valittajat eivät myöskään kiistä, YKLV:n oli nimittäin pyydettävä KSB:tä lähettämään sille kasviaineistoa, joka vastasi uudessa yksittäisessä pyynnössä täsmennettyjä vaatimuksia.
- 56 Tässä yhteydessä valittajat eivät voi yhtäältä perustellusti väittää, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt katsoa, että YKLV:n oli hylättävä KSB:n yhteisön kasvinjalostajanoikeutta koskeva hakemus asetuksen N:o 2100/94 61 artiklan 1 kohdan b alakohdan perusteella. Kyseistä säännöstä nimittäin sovelletaan, kun YKLV toteaa, että hakija ei ole noudattanut yksittäistä pyyntöä vahvistetussa määräajassa. Kuten unionin yleinen tuomioistuin on perustellusti todennut, YKLV on käsiteltävässä asiassa katsonut, että KSB ei voinut noudattaa alkuperäistä yksittäistä pyyntöä sen epätarkkuuden vuoksi. YKLV ei näin ollen voinut hylätä KSB:n tekemää yhteisön kasvinjalostajanoikeutta koskevaa hakemusta tekemättä oikeudellista virhettä.
- 57 Toisaalta valittajien väitteestä, jonka mukaan unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt ottaa huomioon KSB:n vilpillisuus, on todettava, että valittajat eivät ole täsmentäneet, missä määrin unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, kun se on katsonut valituksenalaisen tuomion 80 kohdassa, että KSB:n menettely ei liittynyt siihen kysymykseen, oliko YKLV:llä oikeus selvittää yksittäisten pyyntöjensä epätarkkoja kohtia.
- 58 On myös todettava, että valittajat eivät ole esittäneet yhtään tätä arviointia kyseenalaistavaa seikkaa.
- 59 Lopuksi on riittävää muistuttaa asetuksen N:o 2100/94 80 artiklan väitetystä rikkomisesta, että kyseinen säännös koskee ainoastaan tapauksia, joissa kasvinjalostajanoikeuksien hakija ei ole pystynyt noudattamaan määräaikaa YKLV:n suhteen. Käsiteltävässä asiassa on selvää, että erilaiset yksittäiset pyynnot, jotka on osoitettu KSB:lle sen jälkeen, kun se on tehnyt yhteisön kasvinjalostajanoikeutta

koskevan hakemuksen, on osoitettu sille samassa menettelyssä YKLV:n ensimmäisen kehotuksen, joka koskee kyseisen hakemuksen tutkimista varten tarvittavien aineiston ja asiakirjojen esittämistä YKLV:lle, epätarkkuuden vuoksi. Tästä seuraa, että asetuksen N:o 2100/94 80 artiklaa ei sovelleta käsiteltävässä asiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa.

60 Näin ollen toinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

61 Kaiken edellä esitetyn perusteella valitus on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

62 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan, jota sovelletaan työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska YKLV on vaatinut valittajien velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska valittajat ovat hävinneet asian, ne on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Brookfield New Zealand Ltd ja Elaris SNC velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset